

13. Hledá se Nicole

„Takže tady seděla?“ zeptala se Lara Mika, když došli pod velkou palmu.

„Jo. Ale koukám, že asi zmizla,“ pokrčil rameny.

Lara jen protočila oči. „Neuvěřitelně bystrý postřeh. Nechtěl by ses dát na dráhu soukromého detektiva?“

„To byla teda blbá narážka, jen shrnuju známý fakta,“ založil si ruce na prsou.

„Jestli tohle byly všechny známý fakta, tak jsme v háji. Ale vedou odtud stopy. Ty otisky jsou malé, muselo to být dítě. Co myslíš, nejsou její?“ zeptala se Lara naoko zamyšleně.

„Tyjo, ty jsou určitě její! Takže víme, kam šla!“ prohlásil nadšeně Mike.

„Fákt? Nepovídej!“ nemohla se prostě nezasmát jeho dlouhému vedení. Pak se vydala po stopách.

„To je určitě tím sluncem,“ dohnal ji, „nejsem schopnej rychle přemýšlet.“

„A nebude to spíš tímhle?“ zaťukala mu na čelo. „A vůbec, už se mnou nemusíš jít, teď už mi asi nepomůžeš.“

„Jak jsem řek, teď nemám co na práci. A bejt někde sám s takovouhle kočkou, to bych si nenechal ujit, i kdybych nějakou práci měl,“ usmál se na Laru. Ta nijak nezareagovala, tak dodal: „A třeba budu užitečněj.“

„Jo, jako živej štít, kdyby se objevil Bannerson,“ zamumlala si pro sebe archeoložka.

„Řikalas něco?“ otočil se na ni s nadějí.

„Ale nic...“

Šli jen pár minut, když Lara několik metrů před sebou něco zahlédla. A ihned poznala, co to je.

„Ale ne!“ vykřikla a rozběhla se. Mike jí byl v patách, ale když ji doběhl, tu pro ni tak strašnou věc neshledával zrovna závažnou.

„Dyť je to jen batoh, ze kterýho někdo všechno vyházel. A - neprijde mi to jako moc důležitý věci,“ prohrábl nohou hromádku před sebou. Lara nic neřekla, ale na nohu mu pořádně dupla, až mu zakřupaly prsty.

„Aůů!“ zakřičel, „Co je?!“

„Nekopej mi do mejch věcí!“ zavrčela jen a začala vše sbírat a dávat zpět do batohu.

„To je tvoje? A jak se to tu vzalo? Nějak to teď nechápu.“

„Ten batoh jsem dala na záda Nicole – to je to děvče,“ vytáhla mezi věcmi baterku a vyzkoušela její funkčnost. „Ona by něco takového neudělala a ani nemám důvod si to myslet. Podívej se tady vedle, k jejím stopám se připojují jiné, větší,“ oprašovala zásobníky do pistolí od písku, „Ty stopy patří někomu, kdo ji tu chytil a prohrabal celý batoh, jako kdyby něco hledal,“ sebrala ze země poslední věc – náhradní headset. Ani nevěděla, kde ztratila ten první. Ihned si ho nasadila.

„A našel?“ zeptal se Mike.

„Nejspíš ne, nic tu nechybí,“ shodila Lara konečně ze zad padák a hodila si na ně svůj milovaný batůžek. „Zipe?“ zkusila to pak.

„Laro? Laro, sakra, si to ty?! Cos dělala, dávala si šlofika nebo co? S Winstonem to už málem seklo, když zjistil, že se tě nemůžu dovolat!“ ozval se rozrušený Zipův hlas.

„Tak ho můžeš uklidnit, jsem v pohodě,“ usmála se a byla ráda, že headset funguje.

„S kým to mluvíš?“ zajímal se Mike, „to máš přítele na telefonu?“

„Něco takového,“ pokrčila rameny a vydala se dál. Nyní již sledovala dvojitou stopu.

„A ty víš, co hledal?“ navázal její průvodce na předchozí rozhovor.

„Myslím, že ano,“ pokývala Lara hlavou a bezděky sáhla k pasu, kde měla zastrčenou dýku,

„Také si jsem téměř jistá tím, kdo to byl.“

„To ti všechno řek ten přítel na telefonu?“ podivil se.

„Ne, to mi celkem logicky došlo.“

„A předpokládám, že zcela správně,“ ozvalo se před nimi. Ihned zvedli zrak od země a zadívali se dopředu. Zpoza skály vystoupil muž v potrhaném a promočeném oblečení, na čele měl stále ještě krvácející ránu. A před sebou držel malé vyděšené děvčátko, kterému mířil pistolí na hlavu.

„Co je to zač?“ vyjekl Mike.

„Myslím, že víte, co po vás chci, lady,“ promluvil Bannerson na Laru.

Oslovená spolkla všechny jedovaté odpovědi, které ji v tu chvíli napadly - v sázce byl Nicolin život. Sáhla tedy k opasku a vytáhla dýku, ale najednou ji začalo hrozně lákat nechat si ji a rychle utéct. Ta zbraň ji k sobě podivně přitahovala a zároveň jako by jí někam ukazovala cestu – Lara si byla naprosto jistá že směrem na Yucatán. Už naprosto chápala Bannersonovu touhu dýku získat, protože měla z neznámého důvodu stejný pocit. Ovládla se ale a ledabyly ruku s dýkou zvedla, aby ji Bannersonovi ukázala.

„Hodná, tak je to správně,“ pochválil ji a s přímo lačným výrazem zíral na artefakt, „hodte ji sem, jestli chcete, aby to vaše malá kamarádka přežila. A žádné hlouposti, mě nemůžete zabít,“ připomněl jí.

Pro získání toho, co chtěla, byla Lara sice schopná obětovat opravdu mnoho, ale Nicolin život rozhodně ne - ač ji ten artefakt tak přitahoval. Koneckonců teď to bylo přece jen to děvče, co chtěla získat. Pryč z těch Bannersonových odporných rukou, do bezpečí. Zhluboka se nadechla a hodila mu dýku k nohám. Ten ihned pustil Nicole a vrhl se pro artefakt. Nevšímal si okolí, to mu stejně teď nemohlo nijak ublížit, jen zíral na svůj znovunabytý poklad a odběhl.

Z Lary spadla obrovská tíha, jako by s dýkou odhodila ještě velké závaží. Vrhla se k Nicole a objala ji. „Teď už jsi v bezpečí,“ zašeptala jí do ucha. Když ji konečně pustila, děvčátko se jí jako obvykle okamžitě chytilo za ruku. Ještě včera by Lara nevěřila, že cítit v dlani ručku tohohle prcka může být tak úžasný pocit.

„Dojemné shledání?“ pousmál se Mike, který se vcelku rychle vzpamatoval z toho, čeho byl právě svědkem.

Odpověď nedostal, Lara se právě zadívala na Nicolinu druhou ruku: měla ji celou dobu zaťatou v pěst, nepovolila ani když ji ohrožoval Bannerson. Archeoložka jí ruku jemně otevřela a v její dlani uviděla oválný artefakt na řetízkou. Teprve teď si uvědomila, že sama už ho na krku nemá. Nicole jí ho musela strhnout během té bouře. Souviselo to snad s tím náhlým přesunem na ostrov nacházející se několik tisíc kilometrů daleko? Sama se pomocí této malé věčičky dokázala stát neviditelnou, mohla tedy Nicole zvládnout ten obrovský transport? A to nejen sebe, ale i Lary, Bannersona a – že by i těch dalších dvou? Znělo to neuvěřitelně. Pro jistotu si ale artefakt vzala a znovu si ho pověsila na krk. Ihned se cítila podivně jistější.

„Laro?“ ozval se Zip.

„Co?“ probrala se ze svých myšlenek oslovená.

„Nemohla bys mi laskavě vysvětlit, co se tam právě teď stalo? Podle těch pár vět jsem toho totiž moc nepoznal, ale – pochopil jsem dobře, že to co po tobě chtěl, byla ta dýka? Takže si ji měla?“ divil se.

„Měla, ale už samozřejmě nemám,“ odpověděla mu s klidem.

„Hm, no a co třeba – je to jen takovej nápad, možná tě to nebude ani zajímat, ale – co mu ji zase vzít?“

Lara si povzdychla. „Nehoň mě laskavě, jo? Konečně se můžu na chvíli zastavit, tak si to užívám.“

„Ale ten chlápek ti zatím uteče! To je vlastně jedno, co? Ty se nikam nehneš, dokud si nedáš svůj oblíbený šálek čaje...“

„No jo, tak já už jdu. Nebo vlastně...“ zarazila se.

„Co? Čaj došel?“

„Nech už toho! Jde o to, že na to, kde jsem byla předtím, jsem sice od Yucatánu sympaticky blízko, ale i tak je to celkem daleko a hlavně – přes vodu.“

„Potřebuješ se dostat na Yucatán?“ vtrhl jim do rozhovoru Mike.

„Ty tu ještě jsi?“ protočila Lara oči, „jo, potřebuju se tam dostat, ale co tobě je do toho?“

„Možná bych ti moh pomoci, seš mi totiž sympatická,“ ukázal zářivý úsměv.

„A jak asi?“ přešla Lara záměrně druhou část věty, „Pokud nemáš známýho pilota, kterej by byl tak ochotnej tam s náma doletět... nebo alespoň letadlo na půjčení - a pravděpodobně nevrácení...“

„No, mám pár známejch pilotů, ale proč bych za nim chodil? Abys věděla, já sem taky pilot,“ pochlubil se.

„Fakt?“ prohlédla si ho Lara nedůvěřivě, jako by ho viděla poprvé, „a kolikrát už jsi havaroval?“

„Přiznám se, že jednou už se mi to málem povedlo, ale to protože mi do toho furt kecal brácha. Vod tý doby už s nim nelítám,“ vysvětlil mladý pilot.

„A ty snad máš letadlo?“ ptala se Lara s narůstajícím děsem.

„No jasně, ne asi. Jestli chceš, můžeme okamžitě odstartovat – teda až k němu dojdem. Tak co, bereš to?“ zeptal se s nadějí v hlase.

Chvilí bylo ticho, Lara ale věděla, že pokud nehavarují, je to určitě ta nejrychlejší cesta, jak se na Yucatán dostat.

„Zoufalé situace vyžadují zoufalá řešení,“ řekla nakonec. A Mike okamžitě nahodil tak zářivý úsměv, že to nevydržela a rozesmála se na celé kolo.